

Een extra speler

‘Hoi! Jullie zijn lekker vroeg!’

Kim loopt de kleedkamer in.

Doenja en Noor zitten al op de bank.

Doenja trekt net haar kousen aan.

‘Ik moest wel op tijd zijn,’ zegt ze.

‘Vorige week kwam ik te laat. Weet je nog?’

Iedereen zat alláng in de auto.

En nu moet ik oppassen.

Straks stelt Tess me niet op!’

Kim grinnikt. ‘Zo streng is ze toch niet?’

‘Nee, joh. Het was maar een grapje,’ lacht Doenja.

‘Tess is altijd super-aardig.’

Maar we hebben wel een extra speler.'

Ze wijst naar Emma. Ze komt net binnen.

'Fijn! Nu zijn we eindelijk met acht,' zegt Kim.

Ze denkt aan de vorige wedstrijd.

Jessie kreeg een bal tegen haar hoofd.

Ze moest naar de kant.

Terwijl er geen wissel was.

De andere ploeg was ook nog eens heel sterk.

Na tien minuten is iedereen er.

Ook Tess komt binnen.

'Ha, meiden! Hebben jullie zin in de wedstrijd?'

Kim knikt.

‘Maar ik wil graag een keer winnen.

De laatste paar keer verloren we steeds.’

‘Wat maakt het uit,’ zegt Juultje.

Ze doet speldjes in haar korte haar.

‘We hadden toch veel plezier?’

‘Dat is zeker,’ zegt Kim.

‘Maar toen ik bij de jongens speelde,
wonnen we een **beker**.

En dat was wel heel gaaf!’

‘Speelde jij bij de jongens?’

Emma, die naast Kim zit,

kijkt vol bewondering opzij.

‘Dus daarom ben jij zo goed.’

‘Vind je?’ Kim krijgt een kleur.

Wat aardig dat Emma dit zegt.

‘Ja, het is waar!’ knikt Juultje.
‘Je bent heel snel, Kim.
En je kunt keihard schieten!’
‘Meestal wel,’ zegt Kim bescheiden.
‘Oei, wat erg!’ roept Linde opeens.
Ze haalt haar tas leeg.
‘Ik ben mijn schoenen vergeten!’
Kan ik nog naar huis?’
‘Nee, dat lukt niet meer,’ zegt Tess.
‘Misschien kun je een paar lenen?’
Op haar kousen rent Linde weg.

Als ze terugkomt,
heeft ze voetbal-schoenen bij zich.
‘Van wie heb je die geleend?’ vraagt Kim.
‘Van Bas,’ zegt Linde.

‘Bas?’ Doenja knijpt haar neus dicht.

‘Schoenen van een jongen... ieuw!’

Iedereen ligt dubbel.

‘Gelukkig is het geen broek,’ roept Noor.

‘Die deed ik echt nooit aan...’

‘Nee, ik ook niet!’ lacht Dani.

‘Stel je voor... Een broek van een jongen!’

Dan stond ik in het doel.

En zakte die broek opeens af.’

Nu lachen de meisjes nog harder.

Alleen Linde blijft heel rustig.

‘Maakt mij niks niet uit, hoor,’ zegt ze.

‘Als ik maar mee kan doen.’